

[Aksel Larsen.]

let på, når det har drejet sig om f. eks. retsforbundet, ja, der har jo også været tider, hvor det konservative folkeparti har fået flere udvalgsmedlemmer, end det var berettiget til i henhold til sit mandattal, det være sig i folketing eller landsting, så hvis man havde den mindste smule god vilje, kunne man godt have sørget for, at det kommunistiske parti havde fået lov at deltage i udvalgsarbejdet vedrørende indfødsretsloven. Det har man imidlertid ikke haft; derfor har vi ikke deltaget. Når forholdet er sådan, er det eneste ansvarlige, vi kan gøre, dette at sige: da vi ikke kender til, hvorvidt de i forslaget nævnte personer er berettigede eller uberettigede til at få indfødsret, tør vi ikke tage noget medansvar, hverken for lovforslagets vedtagelse eller forkastelse, og derfor undlader vi at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov af 15. april 1930, jfr. lovbekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939, m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5803; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2669).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Hækkerup: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til en velvillig behandling, idet jeg iøvrigt skal henvise til de bemærkninger, jeg fremsatte ved det tilsvarende lovforslags behandling den 19. maj i fjor.

Den væsentligste ændring, den højtærede minister har foretaget i det tidligere lovforslag, er jo denne, at dødsstrafbestemmelserne er flyttet fra den borgerlige straffelov til den militære straffelov, og den højtærede minister har motiveret dette i bemærkningerne med en henvisning til ønskeligheden af at understrege disse bestemmelser helt ekstraordinære karakter og har hertil føjet et ønske om, at Danmark i dette spørgsmål kom på linie med Norge. Den højtærede minister har endvidere i sin fremsættelsestale udbygget dette sidste synspunkt ved

at fremhæve, at Danmark, hvis man ikke gør således, ville blive det eneste skandinaviske land, der havde dødsstraf i den borgerlige straffelov, og endvidere har ministeren henvist til, at hun har den opfattelse, at denne dødsstrafbestemmelse naturligt hører hjemme i den militære straffelov som et supplement til denne lovs, jeg havde nær sagt, normale dødsstrafbestemmelser. Jeg tror ikke, det vil overraske den højtærede minister, at jeg i og for sig er lidt betænkelig ved forslaget, idet jeg dog iler med at tilføje, at det ikke er noget kardinalpunkt for mig. Jeg synes nemlig, om jeg må bruge det udtryk, ikke, at det er helt ærligt; det er, ligesom man vil camouflere disse dødsstrafbestemmelser ved at anbringe dem i den militære straffelov. Det ville ikke være bedre, synes jeg, om man havde anbragt dem i en særlig lov. Men dertil kommer, at jeg må have den opfattelse, at man ved at flytte bestemmelsen ligesom forflygtiger dens karakter i den offentlige bevidsthed, og i den henseende vil jeg henvise ministeren til de bladoverskrifter, vi adskillige steder fandt umiddelbart efter, at den højtærede minister havde fremsat sit forslag.

Når ministeren iøvrigt har motiveret sit forslag med, at dødsstrafbestemmelsen naturligt hører hjemme i den militære straffelov, vil jeg dog sige, at selvom denne betragtning kan gælde nogle af bestemmelserne, finder jeg i hvert fald ikke, at den kan omfatte bestemmelsen i § 111. Men som sagt, placeringen af dødsstrafbestemmelsen bliver ikke noget afgørende for mig.

Jeg vil dog gerne gøre den bemærkning yderligere, at jeg har det indtryk, når jeg gennemlæser den højtærede ministers forslag, at der også er tale om reelle ændringer i dødsstrafbestemmelserne. Hvis den højtærede minister sammenholder det oprindelige lovforslags bestemmelser i §§ 98, 99 og 111 med sit eget forslag, vil ministeren se, at der er tale om en ikke ubetydelig ændring, idet man nu ikke alene indfører som en forudsætning for at anvende dødsstraf, at der er handlet „til fremme af fjendtlig interesse“, men også, at der skal foreligge „iøvrigt skærpende omstændigheder“. Jeg erkender, at denne indvending ikke gælder § 103, men her sker der den reelle ændring, som den højtærede minister også gør opmærksom på, at §§ 180 og 183, stk. 2, i den borgerlige straffelov tages ud. Ministeren siger, at de almenfarlige forbrydelser normalt vil kunne straffes som manddrab eller forsøg herpå, men i selve dette, at den højtærede minister siger